

అతను ఇంటికి ఆలస్యంగా రావటం విశేషం కాదు. త్వరగా వస్తేనే విశేషం. ఏమైనా అడిగితే “స్నేహితులు....” అంటాడు. ఈ స్నేహితులందరినీ వరసగా నిలబెట్టి షూట్ చేసేయ్యాలి అనుకుంటూ వుంటుంది ఆమె అప్పుడప్పుడు! కానీ, వాళ్ళ భార్యలు కూడా అదే విధంగా తన భర్తని షూట్ చేయాలని అనుకుంటూ వుంటారన్న ఆలోచన వచ్చి దాన్ని మానేసింది.

పెళ్ళయిన కొత్తలో అతడికోసం చాలా ఎదురుచూసేది. కిటికీలోంచి చూస్తూ కూర్చునేది. బయట ఏ వాహనం అలికిడి అయినా అతడు వచ్చాడేమో అనుకొనేది. చీకటి దట్టమయ్యేది. రోడ్డుమీద వాహనాల సాంద్రత తగ్గిపోయేది.

ఆ నిశ్శబ్దం...

...ఆ నిశ్శబ్దం ఎంత భయంకరమైనదో అనుభవిస్తేనే తెలుస్తుంది! అలా చీకట్లోకి నిశ్శబ్దంగా చూస్తూంటే, పక్కనే దెయ్యంలా ఒక భయంకరమైన ఫీలింగ్ కూర్చుని వుంటుంది.

‘నేను ఒంటరిదాన్ని నాకెవరూ లేరు’ అన్న ఫీలింగ్.

అందరూ హాయిగా నిద్రపోతూ వుంటారు. అతనేమో తన స్నేహితులతో తృళ్ళుతూ నవ్వుతూ వుండి వుంటాడు. ఇక్కడ తనేమో అక్షాలు గవాక్షాలు చేసుకుని.....

శాస్త్రజ్ఞులు రహస్యాలు శోధించటం కోసం అణువు నుంచి, సూక్ష్మజీవుల వరకూ అన్నిటినీ పరిశోధిస్తారట. ఒక కన్నీటి బిందువును మైక్రోస్కోప్ క్రింద పరిశీలిస్తే ఎన్నెన్ని కథలు చెపుతుందది!!

కాలం గడిచేకొద్దీ తనకూ ఆలవాటయిపోయింది. కిటికీ దగ్గర ఎదురుచూడటం మానేసి, పుస్తకం చదువుతూ పడుకోవటం. అతనొస్తే లేచి తలుపుతీయటం.

....ఒక గ్లాసుడు నీళ్ళుపోస్తే ప్రతిరోజు దోసెడు పువ్వుల్ని ఇస్తుంది మల్లెతీగ. చిన్న ఆధారం చూపితే గాఢంగా అల్లుకుపోతుంది మనీ ప్లాంట్. తాను ఎండిపోయాక కూడా గదినంతా పరిమళంతో నింపుతుంది సంపెంగ. కానీ, స్త్రీతో పోల్చుకుంటే

ఇవ్వన్నీ ఏ పాటివి? రవ్వంత ఆప్యాయత ఇచ్చి కాసంత సెక్యూరిటీ చూపిస్తే నీకు నేనున్నాను అన్నభావం కలిగిస్తే.. మల్లె కన్నా ఎక్కువగా ప్రేమ పరిమళాన్ని ఇస్తూ, తేనె కన్నా గాఢంగా జీవితాన్ని అల్లుకుపోదూ? ఇంత చిన్న విషయాన్ని పురుషుడెప్పుడు తెలుసుకుంటాడు?

లక్ష్మి అలాగే చూస్తోంది. పుస్తకంలోకి కాదు. అక్షరగర్భంలోకి. తను తన భర్తని ఎంత ప్రేమించేది! గతం కాదు. వర్తమానంలో కూడా. ఎక్కడ ప్రేమ వుంటుందో అక్కడ దుఃఖం వుంటుంది. ప్రేమ దుఃఖాన్ని తక్కువ చేయదు. ఎక్కువ చేస్తుంది. అందుకే ఈ దుఃఖం! ఎప్పుడయితే ఈ దుఃఖం తగ్గిపోయిందో, అప్పుడు ప్రేమ తగ్గిపోయిందన్నమాట.

ఆమె వణికింది. ఈ ఆలోచనకే వణికింది.

లేచి వెళ్ళి కిటికీలోంచి బయటకు చూసింది. చీకట్లో వంకర తిరిగిన పాములాగా, అదే దారి, నిర్మానుష్యంగా.

ఒంటరితనం వేరు. ఏకాంతం వేరు. ప్రేమించే వ్యక్తి వుంటే ఏకాంతంలో ఆ తలపు ఇచ్చే ఆనందం ఏదీ ఇవ్వదు.

ప్రేమించటానికి ఎవరూ లేనప్పుడు కలిగేది ఒంటరితనం. అంత భయంకరమైనది ఇంకేదీ లేదే.

ఆమె వెళ్ళి టేప్ రికార్డర్ ఆన్ చేసింది. ఆమె స్నేహితులు రెండే. టేప్ రికార్డర్ - పుస్తకాలు.

ఆ రెండూ మనిషిని బాధపెట్టవు. చేతికి అందుబాటులో వుంటాయి. మనసులో భావాల్ని పంచుకుంటాయి. అక్షరాలు గీతాలై మనసుని సేద తీరుస్తాయి.

టేప్ లో పాటవస్తోంది 'హృదయమా....ఓ బేల హృదయమా, ఒక్కసారిగా నీకింత సంతోషమా.....'

ఎన్నెన్ని పాటలు....ఎన్నెన్ని భావాలు....

ఎందరు కవులు ఎన్ని రాత్రులు - ప్రపంచం అంతా గాఢ నిద్రలో
వున్నప్పుడు...తాము మేల్కొని.. తమ గుండెల్ని వెలిగించుకుని, ఆ వెలుతుర్లో
మనసు గుహల నిక్షిప్తాలనుండి ఈ భావ సంపదని బయటకు తీస్తారో కదా.

పాట ఆయిపోయింది.

ఆమెకెందుకో అకారణదుఃఖం కలిగింది. ఆ కవి పట్ల అంతులేని జాలి కలిగింది.
ఒక భావం మనసులోంచి బయటకొచ్చి రూపుదిద్దుకోవాలంటే మనిషి ఎంత
దహించుకుపోవాలి!

ఎవరో కవి తన పక్కనే నిలబడి మనసులోకి తొంగిచూస్తూ దాన్ని చదివేసిన
భావన.

ఎన్ని వంటరి రాత్రులు ఆ కవి ఆ పాట వ్రాయటానికి వ్యధననుభవించి
వుంటాడు? బంగారానికి వన్నె తేవటం కోసం దాన్ని కాల్చినట్టు తమ తమ రంగాల్లో
ప్రముఖులైన వాళ్ళు వ్యధలోనే ఆనందాన్ని పొందుతూ... తమని తాము
కాల్చుకుంటూ తీక్షణతని సంతరించుకుంటారనుకుంటారేమో అనుకుంది.

ఆమె దృష్టి తిరిగి తన చేతిలోని పుస్తకం మీద పడింది.

తను వ్రాస్తే....

ఆమెకు తను అనుకున్న కథ గుర్తొచ్చింది.

ఆమెకు బావుంది కానీ, ఇప్పుడు తల్చుకుంటే సిల్లీగా అనిపిస్తోంది. విష్ణువు
పెరగటం ఏమిటి? విశ్వామిత్రుడు శాపం ఇవ్వటమేమిటి?

ఒక్కరోజులోనే నిన్నటి తన భావం తనకి బావోలేదనిపిస్తోంది.

కానీ వ్రాయాలన్న కోరిక ఆమెలో క్షణాల్లో బలపడింది. తమ వ్యధల్ని
మర్చిపోవటానికి చిత్రకారులు పెయింటింగ్స్, వాద్యకారులు వాద్యాల్ని
స్నేహితులుగా చేసుకుంటారు.

తన ఒంటరితనం పోగొట్టుకోవటానికి రచన ఏమన్నా ఉపయోగపడుతుందేమో చూడాలి.

ఆమె లేచి వెళ్ళి బల్ల ముందు కూర్చుంది. కలం విప్పింది. కానీ మనసు తెరుచుకోలేదు. కెరటాలమల్లె ఆలోచనలు వస్తున్నాయి. కానీ రూపుదిద్దుకోవటం లేదు.

వన్నెండు దాటివుం టుంది. తవ్వతూంటే ఆకస్మాత్తుగా జలం పడినట్టు ఆమెలో ఒక ఆలోచన రూపుదిద్దుకుంది. వ్రాయటం ప్రారంభించింది.

“ఉషాకిరణాల వెలుగులో అనాచ్ఛాదితంగా నువ్వు నిద్రపోతూంటావ్! నీకు నిద్రాభంగం కలక్కుండా... సిగ్గుగా, సంతృప్తిగా నీ చేతుల్లోంచి తప్పించుకుని, కిటికీ దగ్గరగా వొచ్చి బయటకి చూస్తాన్నేను.. కిటికీ అవతల ఉషోదయం. పక్షుల కిలకిలారావాల మధ్య రాత్రి తాలూకు విశేషాలడుగుతుంది”.

మళ్ళీ చదివింది. తిరిగి వ్రాయటం మొదలుపెట్టింది.

వ్రాసింది కొద్ది లైన్లే కానీ . . . వాటిని చూసుకుంటే ఎంతో సంతృప్తి. ఆమె తను వ్రాసింది తిరిగి చదువుకుంది.

నవల ప్రారంభం ఇలా అవునో కాదో తనకు తెలీదు. ఇంతకుముందు ఏ నవల్లోనూ చదవలేదు కూడా. కొత్తగా వుంది. ఎవరికైనా తను వ్రాసింది తనకి బానే వుంటుంది.

ప్రతిసారీ కొత్తగా నీ భార్యలా ముడుచుకుపోతూ....

నాలో నేను నవ్వుకుంటూ, చీరె కట్టుకుంటూ, జుట్టు దువ్వుకుంటూ.... టీ కాస్తూ, వంటచేస్తూ... నీ స్పర్శనీ, నీ ముద్దనీ, నీ కదలికల్నీ ఇంకా ఇంకా తల్చుకుంటూ... నేను!

అవునోయ్. నీకసలు ఓ అస్థిత్యముందా? నా భర్తలా...
స్నేహితుడిలా...తండ్రిలా..ప్రియుడిలా ..కొడుకులా..గురువులా...శిష్యుడిలా తప్ప నీలో
ఇంకేముంది?

నేను మాత్రం నీ భార్యలా ప్రియురాలలా ..కూతుల్లా...స్నేహితురాలలా..తల్లిలా..
తప్ప ఇంకేమీ లేదనేగా ఆ గర్వపు చిరునవ్వు. చాల్లే గొప్ప... బోడి.

నాకు వళ్ళు మండిపోతుంది. అప్పుడప్పుడు లెక్క పెడుతూవుంటాను.
ఎవరెవరికి దగ్గిరవ్వొచ్చా...ఎవరి సమక్షంలో ఆనందంగా వుండొచ్చా అని! ఏడూ,
ఎనిమిదీ, తొమ్మిది... తొమ్మిదిమంది! నాకు దగ్గిరవగలే వాళ్ళు.

మళ్ళీ లెక్క పెడతాను.

తొమ్మిది, ఎనిమిది, ఏడు, నాలుగు... సున్నా, ఎవరూ లేరు. ఇంకెవ్వరూ
అక్కర్లేదనీ నువ్వే కావాలని ఇప్పుడే అర్థమవుతోంది. అదిగో మళ్ళీ ఆ నవ్వే
వద్దు.

నువ్వు నా బొట్టు స్టిక్కర్లు తేవటం మర్చిపోయావ్. నేను నీ పైళ్ళు తడిపేశాను.

నువ్వు నా చీరె ఇస్తీ చేయలేదు. నేను నీళ్ళు పట్టటం మర్చిపోయాను.

నువ్వు పుచ్చు వంకాయలు తెచ్చావ్. నేను టీ కప్పు పగలగొట్టాను.

ఇంతే. ఇవే మన బాధలు. రేపట్నుంచీ కొత్త జీవితం ప్రారంభిద్దాం. రేపు నువ్వు
స్టిక్కర్లు తెస్తావు. నేను నీళ్ళు పడతాను. నువ్వు మంచి వంకాయలు తెస్తావ్. నేను
టీకప్పు కొంటాను.

మరేమో.. అప్పుడు నువ్వు నా కొత్త నువ్వువన్నమాట. నేను నీకొత్త
నేను...నీ..."

గడియారం అయిదు కొట్టటంతో ఆమె వులిక్కిపడింది.
అ....యి...దు.

ఈ కొద్ది వాక్యాలు వ్రాయటానికి ఇన్ని గంటలు పట్టిందా? ఆమె చేతివ్రేళ్ళు నొక్కుకుంటూ బద్ధకంగా వళ్ళు విరుచుకుంది.
చాలా ఆశ్చర్యంగా.... ఈ ధ్యాసలో పడి, విష్ణు రాలేదన్న విషయం గమనించలేదు.

అంతే కాదు. ఈ ఒక్క పేజీ వ్రాయటం పూర్తి చేయగానే ఎంత సంతృప్తి ఒక పిల్లాడిని కన్నంత తృప్తి.

‘పిల్లాడి’ విషయం గుర్తుకు రాగానే ఆమె మనసంతా ఒక్కసారిగా అసంతృప్తి నిండింది. దాన్ని బయటకు తోలటానికి మళ్ళీ తాను వ్రాసింది చదువుకుంది. అసలు నవల ప్రారంభం ఇలాగేనా వుండాలి? పాఠకులు నవ్వుతారేమో, ఇంతకాలం పత్రికల్లో కథలు చదివి తను రకరకాల కామెంట్స్ చేసేది. ఇప్పుడు తనని అలాగే ఎగతాళి చేస్తారేమో . అందరితో బావుందనిపించుకోవాలంటే తనకి మరింత అంకితభావం కావాలి. మరి అది తనలో వుందా?

అంకిత భావం అనగానే ఆమెకి ప్రహసిత్ గుర్తొచ్చాడు. ఎంత అంకి త భావంతో ఆడేడు?

అందుకే ఇండియా నెంబర్వన్ అయ్యాడు.

ప్రహసిత్ గుర్తుకు రాగానే సెక్రటరీ చెప్పింది కూడా గుర్తొచ్చింది. పాపం అతనికి ఎలావుందో ఏమో అనుకుంది. ‘ఆపరేషన్ కూడా అవసరమవుతే అవొచ్చు...’ అన్నాడు. ఆపరేషన్ చేశారేమో....

... అయిదున్నరయింది. తూరుపు వెలుగు నింపుకొంటోంది.

ఆపరేషన్ జరిగివుంటే... కనీసం ఆ విషయం చెప్తారు కదా అనుకుంటూ ...ఫోన్ చేసింది.

ఫోన్ ఒక్కసారి మ్రోగగానే, పక్కనే వున్నట్టు ఎవరో దాన్ని తీశారు “హల్లో”.

ఆమె ఒక్క క్షణం తటపటాయించి “ప్రహసిత్ గారికి ఆపరేషన్ అన్నారు జరిగిందాండీ” అని అడిగింది.

“లక్ష్మి?” ఆ కంఠంలో లాలిత్యానికి, ఎగ్జయిట్‌మెంట్‌కీ ఆమె షాక్ తిని

“ఎవరూ? సెక్రటరీగారా?” అని అడిగింది.

“నేను ప్రహసితని”.

ఆమె గుండె క్షణం ఆగి కొట్టుకోవటం ప్రారంభించింది. ఆమె ఎక్కడ ఫోన్ పెట్టేస్తుందో అన్నట్టు “లక్ష్మిగారూ” అన్నాడు ప్రహీ కంగారుగా, ఈ లోపులో ఆమె తేరుకుంది.

“మీ...మీ ఆరోగ్యం బావుందా?” అని అడిగింది.

“రాత్రంతా నిద్రలేదు”

ఆమె అందోళనగా “నొప్పి బాగా వచ్చిందాండీ. అనవసరంగా ప్రొద్దున్నే డిస్టర్బ్ చేశాను” అంది నొచ్చుకుంటున్నట్టు.

అతడు దాన్ని పట్టించుకోకుండా “నేను రాత్రంతా ఇలాగే, ఈ ఫోన్ పక్కనే కూర్చుని వున్నాను తెలుసా” అన్నాడు.

“ఎందుకు?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

“మీరు ఫోన్ చేస్తారని

ఇబ్బందికరమైన అనుభూతి. దాన్ని అధిగమించటానికి అన్నట్టు “నిన్న రాత్రి మీ సెక్రటరీ మీ వంట్లో బావోలేదని చెప్పాడండీ. ఎలా వుందో కనుక్కుందామని ఫోన్ చేశాను” అంది.

“నాకు సెక్రటరీ అంటూ ఎవరూ లేరు”

ఆమె నిర్విణ్ణురాలైంది.

“ఆగండి. నేను చెప్పేది పూర్తిగా వినండి. ప్లీజ్...” అన్నాడు అభ్యర్థిస్తున్నట్టు.

ఆమెకి ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. అలాగే రిసీవర్ చెవికి ఆన్చుకుని వుండిపోయింది.

అతడి కంఠం అవతల్నుంచి మంద్రంగా వినిపించింది “నాకు ఏ సాధువు కనపడలేదు. కనపడి ఏ శక్తి స్వరూపం గురించి చెప్పలేదు నిన్న మిమ్మల్ని చూడగానే మీరెవరో తెలుసుకోవాలనిపించింది. కానీ మిమ్మల్ని ఎలా కాంటాక్ట్ చేయాలో తెలియలేదు. అంతలో దూరదర్శన్ వాళ్ళు నా దగ్గరికి వచ్చారు. మీరు గానీ టి.వి. చూస్తే దాని ద్వారా మీకు సందేశం పంపించవచ్చుననుకున్నాను. అందుకే అలా చెప్పాను. నా అదృష్టం బావుంది. మీరు నాకు ఫోన్ చేశారు. కానీ ఎంత అడిగినా మీ నెంబర్ చెప్పలేదు. అందుకే నేనతని సెక్రటరీనని, ప్రహీకి గుండెపోటు వచ్చిందనీ చెప్పాను. మీకు తెలుసా? మీరు మళ్ళీ ఫోన్ చేస్తే ఆ టైమ్ కి నేనే మాత్రం నిద్రపోయినా ఆ ఫోన్ మిస్ అవుతానని రాత్రంతా ఇలాగే... ఈ ఫోన్ ప్రక్కనే కూర్చుని వున్నాను. ఎందుకని అడగరేం?”.

“ఎందుకు?” అప్రయత్నంగా అడిగింది.

“మీరెప్పుడయినా ఎవర్నయినా ప్రేమించి వుంటే తెలిసేది. గంటల తరబడి ఇలా వెయిట్ చేయడం నాకూ కొత్తే. అసలు ప్రేమ ఇంత బాధాకరం అని నాకూ ఇప్పుడే అనుభవంలోకి వచ్చింది. మీకు నవ్వొస్తుందా....‘ఒక్కసారి దూరంనుంచి చూసి ప్రేమలో పడ్డాడు ఇతనిదేం ప్రేమ?’ అని!! రాత్రంతా నిద్రలేని నా కనురెప్పల మీద ఒట్టు. చీమ చిటుక్కుమన్నా అది మీనుంచి ఫోనేమోనని ఇలాగే కూర్చుని వున్నాను. నన్ను నమ్మండి. నన్నొక్కసారి కలుసుకోండి. నా ప్రేమలోని స్వచ్ఛతనీ, తీవ్రదనాన్ని నిరూపించుకుంటాను . మీరు గానీ నన్ను కలవకపోతే.. నా ప్రేమ చిన్నపిల్లల వ్యవహారం కాదనీ అందులో సీరియస్ నెస్ వుందనీ మీకు తెలియచెప్పటం కోసం... ఇక డేవిస్ కమ్ సెమీ ఫైనల్స్ ఆడను. అంతేకాదు. ఇంతకాలం నా ప్రాణంకన్నా ఎక్కువగా ప్రేమించిన టెన్నిస్ నుంచి శాశ్వతంగా తప్పుకుంటాను. అవున్నిజం. మిమ్మల్ని చూసిన ఆ మొదటిక్షణం ...హల్లో...హల్లో...”

ప్రహీ ముందుకు వంగి ఫోన్ టాప్ చేస్తూ ఇంకా ‘హల్లో!’ అంటూనే వున్నాడు. ఆమె ఎప్పుడు ఫోన్ పెట్టేసిందో తెలీదు.

ఆమె నుదురంతా చెమట పట్టేసింది. గుండె శబ్దం స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది. కుర్చీలో అలాగే వెనక్కి వాలిపోయింది. వణుకుతున్న చేతివేళ్ళతో కుర్చీకోడు పట్టుకోవడానికి ప్రయత్నించింది.